

De idealistische renner deel 2

Na 40 afleveringen in de zeer succesvolle serie Het Rijke Vlijmense Wielerleven zijn we aangekomen op het punt waar de wielercarrière van schrijver Ben Libregts zelf belicht wordt. Reden voor een speciale aflevering waarin naast zijn palmares, zijn sportbeleving, zijn wielervisie, gedachtes en zijn medesporters aan bod komen. Kortom hoe belangrijk was - en is - de plaats van de velo in Bens leven? Ad van Kessel en Sten Libregts, inderdaad, zoon van en door pa aangestoken met de wielersport, spraken hem na zich door 19 (!) zeer gedetailleerde plakboeken van zijn wielercarrière te hebben geworsteld.

Vroeger en nu

Je fietste samen met veel lokaal talent. Waarom was er zoveel talent?

“In tegenstelling tot de tegenwoordige tijdsgeest was er voor de jeugd destijds veel minder te doen en was het veel gangbaarder om je toe te leggen op een tijd verslindende hobby als wielrennen. Om tegenwoordig ook maar een beetje mee te kunnen fietsen moet je gedisciplineerd zijn en tijd willen en kunnen vrijmaken om te kunnen trainen. Het gebrek aan tijd en, niet geheel onbelangrijk, het ontbreken van wedstrijden in de buurt maakt dat er tegenwoordig nauwelijks nog stimulans is om te gaan fietsen.

Vroeger had elk dorp zijn ronde en kon je bijna elk weekend ergens in de buurt zelf koersen of koers kijken. Doordat wij regelmatig met een groep vrienden gingen kijken naar de verrichtingen van Vlijmense renners en dan zelf een wedstrijd terug naar huis hielden, stimuleerden we elkaar om te gaan fietsen en te gaan trainen. Door het samen trainen en koersen leerden we dan ook elkaars sterke punten kennen en brachten we kennis aan elkaar over. Zo was er dan ook altijd aanwas van nieuwe renners en waren er vele succesvolle

Vlijmense wielergeneraties. Tegenwoordig is dat veel minder. Neem nu bijvoorbeeld Lars Boom, vroeger zouden mensen in de wijde omgeving afrijden om naar hem te gaan kijken en hem aan te moedigen zoals ook gebeurde toen die nog crosste, maar omdat het wielrennen veel professioneler is geworden, de wedstrijden steeds internationaler zijn geworden en er überhaupt in de omgeving geen koersen meer zijn, zien we hem hier vrijwel nooit. Kortom, het talent is er misschien wel, maar voor de jeugd zijn er weinig helden en wordt er weinig geënthousiasmeerd. Ik ken naast Lars dan ook geen andere jongens of meiden uit Vlijmen die fietsen en ik zie daar helaas ook geen verandering in komen.”

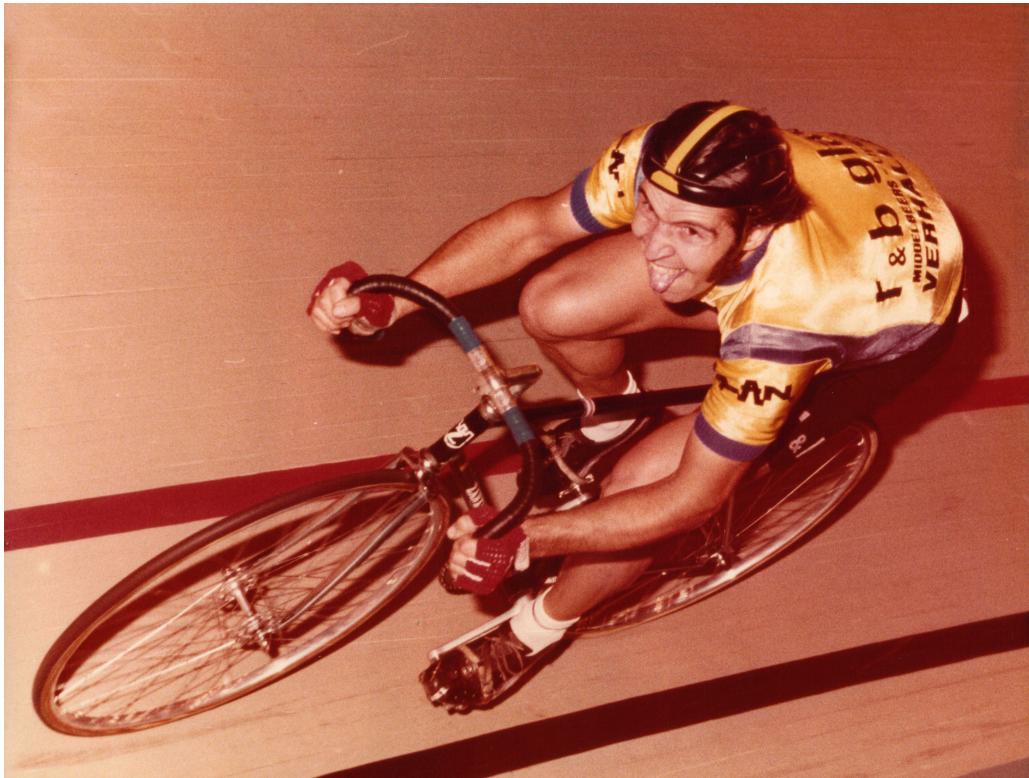
Als zoon Lars van goede vrienden Riet en Walter gaat koersen wordt hij natuurlijk van begin af aan gevolgd door Ben, waarbij opvalt dat Lars niet ongevoelig is voor Ben zijn mening. Tot op de dag van vandaag is dat nog steeds zo. De speciale band tussen beiden heb ik bij enkele gelegenheden zo ervaren.

Het baanwielrennen

Hier in de buurt is er nooit een baancultuur geweest. Hoe ben je dan in contact gekomen met het baanwielrennen?

“Dat zat er eigenlijk van meet af aan al in. Ik vond dat gewoon mooi, wellicht omdat Gerrit Schulte die weleens bij oma kwam, ook op de baan reed. Toen ik nieuweling was, heb ik dan ook direct een baanfiets gekocht en nam ik zonder ooit op een baan gefietst te hebben deel aan het Nederlands Kampioenschap in Utrecht en werd ik 9e. Ik ben toen een aantal jaren wezen trainen in Antwerpen tot dat de wielersbaan in Ahoy geopend werd en ik daar ging trainen en wedstrijden rijden. Veel van de renners die ik zomers in de koersen tegenkwam, reden dan ‘s winters op de baan rond in de bekende ‘Ahoy op Zondag-wedstrijden’ voor een meestal 4000-koppig publiek. Uiteraard hield ik met het fietsen op de baan de conditie op peil en probeerde ik mijn snelheid en explosiviteit te verbeteren. Voor het koersen op de weg maakte het echter

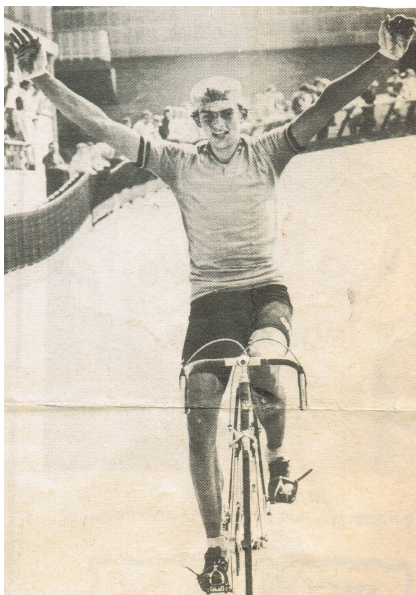
weinig uit en ook de kampioenschappen die ik op de baan won werden uiteindelijk allemaal behaald door mijn eigen kwaliteiten: aanvallen en blijven rijden.”

*Sportpaleis Ahoy' in Rotterdam: Ben Libregts op jacht naar de overwinning.
(foto Cor Vos)*

Eddy Merckx

Welke coureur waarmee jij zelf hebt gefietst maakte het meeste indruk op jou?

*Als amateur won Fons de Wolf in 1978 Parijs-Roubaix
(part.coll.)*

“De Belg Fons de Wolf is absoluut die renner. Als amateur reed ik met hem en maakte hij altijd een geweldige indruk, want die kon echt rijden. Aan alles was te zien dat hij een topper zou worden, maar hij leefde onder het juk van ‘de nieuwe Eddy Merckx’. In België was de roep om een nieuwe Merckx namelijk zo groot dat verschillende talenten met hem vergeleken werden, maar vervolgens werden die verwachtingen maar moeilijk waar gemaakt. Fons kwam daar nog het dichtste bij met overwinningen in onder andere Milaan-San Remo, de Ronde van Lombardije, Omloop het Volk en etappes in de Tour en Vuelta. Hij had een prachtige start als prof, maar zakte helaas daarna ook snel weer weg.”

Wie was jouw absolute favoriet?

“Merckx is natuurlijk een makkelijk te noemen naam als absolute favoriet, zeker qua overwinningen. Ook Fausto Coppi spreekt me natuurlijk aan en ook al heb ik die nooit zien rijden, dat is gewoon een magische figuur in het wielrennen. Het probleem voor het noemen van een favoriet

is dan ook dat de tijden waarin deze renners acteerden niet te vergelijken zijn. Als er dan toch eentje is die ik nog mag noemen, dan was Felice Gimondi in mijn ogen een prachtig coureur. Niet alleen was hij een mooie coureur om naar te kijken en zat ie prachtig op de fiets, ook streed hij op alle tonelen voor de overwinning mee, dus zowel in de klassiekers als in etappewedstijden. En dat zie ik graag.”

Allen voor één

Wie of wat is de ideale ploeggenoot?

“Een betere ploeggenoot dan Jan Raas is er volgens mij nooit geweest. Als kopman en favoriet zijnde won hij niet alleen veel koersen, maar schroomde hij vooral niet om als er een ploeggenoot was ontsnapt zich totaal op te offeren voor de kansen van zijn makker. In de achtervolgende groep ging hij dan ook vrolijk tussen de jagende renners zitten vervelen door het tempo te drukken, door gaten te laten vallen en eens flink in de remmen te knijpen als ie als eerste de bocht indook. Door te rijden met de gedachte ‘een voor allen, allen voor een’ staan er dan ook op diverse erelijsten van grote koersen renners die zonder hulp van Raas, maar ook andersom, daar nooit terecht zouden zijn gekomen.”

Fietsen is vakantie

Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Ondanks dat je hart zowel je actieve carrière een halt heeft toegeroepen als recentelijk je gemaand heeft het misschien wat rustiger aan te gaan doen, zit je nog steeds bijna dagelijks op de fiets. Wat bezielt je?

“Dat is toch gewoon de liefde voor het fietsen. Mijn actieve carrière heb ik abrupt moeten beëindigen en al heb ik wel het jaar erop gedacht een comeback te maken, ik heb er vanaf gezien omdat de regels veranderden. Ik zou veteraan moeten worden en me gaan toeleggen op criteriums. En daar lagen nu net niet mij sterke kanten om weer enigszins op niveau te kunnen fietsen en er voldoening uit te halen. Die voldoening kwam weer terug door te trainen voor de wereldkampioenschappen voor veteranen in Oostenrijk en de meerdaagse tochten of cyclo’s in de bergen die ik samen met Arnold van Hooft en Lambert Toebak reed. Het competitieve is er tegenwoordig nagenoeg helemaal af en fiets is gewoon lekker mijn rondjes.” Waarom?
“Wel, weet je, mooier dan Wim Albersen, een goede vriend die ik aan het wielrennen heb overgehouden, kan ik het niet zeggen: -Als ik op de fiets zit, dan heb ik vakantie-!”

2010, Met Arnold van Hooft op de top van de Passo di Stelvio (2768 mtr)

Anderen over Ben

Uiteraard kan Ben het mooi vertellen, maar wij hoorden ook graag van anderen wat voor iemand Ben als wielrenner was. Daarom vroegen we zijn Vlijmense oud-ploegmakkers Piet Kuijs, Bas van Lamoen en Walter Boom en goede fietsvriend Arnold van Hooft naar hun mening over de renner Ben. Onafhankelijk van elkaar komen zij allen tot nagenoeg dezelfde uitspraken.

Piet Kuijs: “Ben wist en weet nog steeds volgens mij letterlijk alles over de wielwereld. Zo gauw hij iets gelezen of gehoord had, was het al opgeslagen in zijn geheugen. In het begin van onze carrières had Ben de fiets waar hij mee zou gaan koersen helemaal zelf samengesteld. Hij wist toen al de adressen te vinden waar alles verkrijgbaar en te vinden wat noodzakelijk was. Al snel dook hij vervolgens de boeken in om naar de goede trainingsmethodes te zoeken en via zijn schaatsclubtrainer Bart van Son leerde hij heel veel over het hoe en waarom daarvan. Hij wist ons te overtuigen van hoe belangrijk specifieke training was om beter te worden en ik was me dan ook al snel bewust dat ik daarin mee moest om beter te worden. Ben had daarnaast ontzettend veel oog voor details en schuwde wat improviseer- en experimenteerwerk niet.

Arnold van Hooft: “Tijdens een van onze eerste etappekoersen nam hij wasknijpers en een elastiek mee om zo een waslijn te fabriceren en onze gewassen kleren te drogen.”

Over het experimenteren in de wielersport zegt Bas van Lamoen: “Ben probeerde de voordelen van Olvarit als voeding tijdens het fietsen te ontdekken en fabriceerde plastic schijven in zijn achterwiel om zo het effect van een dicht achterwiel te testen. Echt knap hoe hij studie en sporten wist te combineren. Ben heeft maximaal voor zijn sport geleefd en er veel, zeer veel voor gelaten. Mede daardoor denk ik dat hij eruit gehaald heeft wat er voor hem in zat. Alleen met carnaval ging steeds één dag de riem eraf. Wij waren dan al snel aan de maat, maar die Ben dronk alles en stond schijnbaar onaangedaan glimlachend aan de kant.”

Piet Kuijs: “Ben is een zeer sociale jongen en volgens mij heeft hij op heel de wereld nog geen vijf vijanden. Wij hebben veel discussie gehad, maar nooit ruzie, altijd wederzijds respect voor elkaars mening.”

Walter Boom: “Als ploegmaat kon je dan ook onvoorwaardelijk op Ben vertrouwen. In de groep was het zijn eer te na om eens te verzaken als er op kop gereden diende te worden.”

In koers werd er met Ben altijd gestreden tot de laatste meter, bijvoorbeeld in Langdorp (B) waar Piet Kuijs en Ben samen vooruit zaten.”

Piet Kuijs: “Ik wist dat ik veel rapper was aan de meet dan Ben, maar van het maken van afspraken wilde hij niet weten. Tot aan de streep werd strijd geleverd, wilde hij niet afgeven en zou er daadwerkelijk gesprint gaan worden voor de overwinning. Want zo diende volgens Ben een wedstrijd gereden te worden.”

Het rugnummer 76 van de Ronde van Reek 1985: het laatste als echte renner van Ben Libregts.

09-05-2013 ©

Tekst Ad van Kessel en Sten Libregts.

Foto's Ad van Kessel.